

Konec jedné cesty

Byli jsme na cestě od samého rána. Auto jednotvárně hučelo, venku vrcholilo letní odpoledne. Řídil jsem téměř šest hodin a přece jsem statečně a sverpě odolával únavě, která postihla mé spolucestující. Po mé pravici seděl můj přítel, na zadním sedadle naše dívky. Vraceli jsme se toho dne z tyrolského cípu Rakouska, kde jsme strávili asi dva týdny a kromě hlubokých zážitků zde jsme podnikli odsud i řadu výletů: do Lichtenštejnska, na Neuwainstein, do Benátek a La Spezie v Itálii.

Nejprve jsme živě a s chutí rozprávěli, ale pak s postupujícím dnem nás postihla únava způsobená horkem, jednotvárností naší cesty a také velkým množstvím vizuálních vjemů. Mí společníci upadali jeden po druhém do letargie a pak do dřímoty. Já musel odolávat. A toto odolávání, ke kterému mě nutila odpovědnost za životy lidí svěřivše se do mých rukou, mě jistým způsobem uspokojovala. Vnitřně mě rozsvěcovalo a v mém srdci se rodil cit, který znají ti, kdož berou na svá bedra kříž. Zpozořoval jsem, že všichni přítomní spí. A auto dál sviští vstříc domovu ...

Všiml jsem si častokrát, že nedůvěřujeme krajině, která je nám cizí. A toto odcizení se znásobuje únavou a nedostatkem spánku. Nedovedeme si prostě představit (zvláště, když na nás začne doléhat únava), že jiní lidé zde mohou mít své domovy, že zde mohou prožívat okamžiky štěstí, že se zde mohou zamilovávat, a že zde mohou cítit přítomnost Boha.

A přece! To je jen zdání. Stačilo by málo: Setřást ze sebe břímě únavy, odbočit z hlavní silnice, zastavit,

ubytovat se, osprchovat, dobře se nasytit, napít, vyspat se ...a další den bude jako vyměněný. Strávíme-li zde další dny, začneme pomaličku poznávat nejbližší okolí, kouzelná místa kraje. A pak nalezneme přátele a lásky...

Ale teď svištím autem po neutrální silnici a krajina mě mívá, aniž bych ji chápal ...

Během těchto úvah jsme dorazili na hranice. Celníky zmohlo také úmorné vedro, a tak jeden jen mávl rukou a já přešel hraniční čáru, aniž bych musel vzbouzet své spolence. Nová vlna vlasteneckého citu zaplavila moji hrud'. Zvláštní, zakroutil jsem nad tím hlavou. Kdybychom cestovali jen v rámci jednoho státu, dejme tomu, že bychom jeli z Brna, podobný pocit by se dostavil až přejetím hranic okresu, snad i kraje, ale takhle nás rozechví jen pomyšlení, že jsme v Čechách.

Mé sebezapření a obětování zahání únavu. Vím, že až se mi blízcí probudí, budou se stydět a budou se mi omlouvat za to, že spali. Že mě nechali samotného bdít nad jejich osudem. Budou ale chápat zadostiučinění, budou chápat dobrý pocit, který budu cítit já ? Nejvíce se těším na překvapení až zjistí, že jsou doma. Doufám jen, že se neprobudí předčasně.

*

Jsem doma ... Konečně jsem přešel poslední kopec a kraj , který se za ním otevřel mi najednou začal připadat důvěrně známý. Jeho záření je tak silné, že se mi přátelé pozvolna probudili – nepodařilo se mi je překvapit a snad je to tak lepší. Vždyť by jinak přišli o vychutnání posledních okamžiků naší společné cesty. Nemýlím se: Jsou

překvapení a .. jsou vděční, obdivují mě... Přichází odbočka, která nás svádí ze silnice I. třídy na lokální komunikaci vinoucí se mým domovem. Najednou pocítuji v rukou, které ovládají volant větší jistotu. Jak by také ne, vždyť zde znám každé místo, každou zatáčku, vím kde mám ubrat, kde si mohu troufnout jet rychleji. Stále víc se přibližujeme středu světa – tedy středu mého světa. Poslední odbočka a sjíždíme na silnici třetí třídy, která vede do mé vesničky a tam končí silnice.

A jsme zde. Zastavuji na cestě, přítel vyskakuje z auta, otvírá vrata a já naposledy zařazuji jedničku a vjíždím před chatu. Vypínám klíček v zapalování a pak vystupujeme. Konečně doma. Do chřípí mi zavanula známá a nezaměnitelná vůně domova. Protahuji se po dlouhém sezení. Otevírám kufr i motor. Pohled na motor, ve kterém to ještě vlivem ochlazování cvaká, mě naplňuje lítostí i vděčností za tu nadlidskou námahu. Vidím v té chvíli v motoru živoucí bytost. Nechal jsem kapotu otevřenou, aby se dobře ochladil. Z kufru vynášíme svá zavazadla, svá házíme v chatě na postel, přítel je se svou dívkou ukládá do svého auta, které měl uschované v mé plechové garáži. Všichni jsme se opláchli, já jsem si převlékl propocenou košili, má přítelkyně udělala čtyři šálky kávy a ty jsme v chladivém stínu pergoly, usazení v proutěných zahradních křeslech pomalu pomaličku v přátelském rozhovoru vypili. Přitom jsme naši cestu zhodnotili a probrali všechny zážitky, které nás během ní potkaly.

Nastal čas loučení. Potřásli jsme si rukou, otevřeli možnost dalšího setkání, po té přátelé usedli do svého auta, vyjeli z naší zahrady, odbočili, ještě jednou zamávali a rozjeli se. Díval jsem se za vzdalujícím se autem, dokud nezmizelo za kopcovitým hřebenem.

Osaměli jsme. Po cestě, kterou jsem absolvoval, cítím příjemnou únavu. Do večera jsem vybalil věci, auto už jsem netrápil startováním, jen jsem ho do garáže zatlačil. Odměnou za jeho výkon jsem mu dolil vodu do chladiče, přidal olej a promazal vodní čerpadlo.

S končícím dnem se mi zachtělo zajít si procházkou do hospody do sousední nedaleké vesnice. Procházel jsem po známých loukách a cítil jsem se nevýslovně šťasten. A pak jsem již seděl v chladivém hostinci a oddával se požitku vypít si dobře vychlazené strakonické pivo. Otevřeným oknem jsem pozoroval okolí, tu a tam spočinul můj zrak na polehávajících kočkách, na ptácích, kteří zpívali ve větvích stromů, ale hlavně jsem se zvláštním zaujetím sledoval otevřenou mapu mého kapesního atlasu.

Ano, ano, pokyvoval jsem hlavou, všude na světě jsou takové středy, všude jsou podobné kouty, všude kvetou lásky ...

A v této chvíli to cítím nejsilněji.